

MRF 2023.298

Miljø- og Fødevarerklagenævnets afgørelse 19. oktober 2023, j.nr. 21/03814

Ikke medhold i klage over Herning Kommunes indirekte afgørelse om, at ændring i klassifikation af indhold i biomasse fra biprodukt til affald ikke er omfattet af miljøvurderingslovens regler om miljøvurdering af planer og programmer, da denne praksisændring udelukkende udgjorde en ændring i fortolkningen af gældende regler.

Herning Kommune havde truffet afgørelse om ændring af klassifikation af indhold i biomasse efter affaldsbekendtgørelsens § 4. Konkret ændrede vegetabilsk fedtslam og blegejord uden nikkelkatalysator i biomasse klassificering fra biprodukt til affald. Klassificeringen var udtryk for en ændring i kommunens fortolkning af gældende regler. På baggrund heraf orienterede kommunen den 16. september 2020 et biogasanlæg om praksisændringen og indskærpede samtidig, at biogasanlægget skulle overholde gældende lovgivning med henvisning til, at anlægget producerede biomasse, der indeholdt de stoffer, der var omfattet af klassifikationsændringen. Kommunen traf samtidig indirekte afgørelse om, at klassifikationen af affald ikke var omfattet af reglerne i miljøvurderingsloven. Afgørelsen blev påklaget af biogasanlægget, der navnlig gjorde gældende, at kommunens praksisændring udgjorde generelle kommunale regler for drift af biogasanlæg, hvorved der var obligatorisk miljøvurderingspligt efter miljøvurderingslovens § 2, stk. 1, nr. 1, og § 8, stk. 1, nr. 1, og EU-Domstolens praksis. Miljø- og Fødevarerklagenævnet (formanden) afviste indledningsvist at realitetsbehandle spørgsmålet om klassificeringen af affald og indskærpelsen over for biogasanlægget med henvisning til nævnets manglende kompetence til at prøve indskærpelser og afgørelser efter affaldsbekendtgørelsen.

Herefter begrænsede nævnet prøvelsen af afgørelsen til, om kommunens praksisændring var omfattet af reglerne i miljøvurderingsloven. Nævnet bemærkede, at miljøvurderingslovens regler om planer og programmer omfatter retsakter, der fastlægger rammerne for fremtidige anlægstilladelser til projekter, eller medfører krav om vurdering af virkningen på et internationalt naturbeskyttelsesområde, jf. lovens § 2. Betingelsen om fastlæggelse af rammerne for fremtidige anlægstilladelser betyder, at planen skal fastlægge rammerne for den konkrete arealanvendelse således, at ansøgning om anlægstilladelser kan tillades eller afvises med henvisning til planen, uden at disse nødvendigvis udgør et tilstrækkeligt hjemmelsgrundlag herfor. Med henvisning til, at kommunens praksisændring udelukkende udgjorde en ændret fortolkning af allerede gældende regler, fandt nævnet, at kommunens ændrede forståelse af biomasse ikke var omfattet af miljøvurderingsloven, da ændringen hverken fastlagde rammerne for fremtidige anlægstilladelser eller medførte krav om vurdering af virkningen på et Natura 2000-område. På den baggrund afviste nævnet, at praksisændringen var omfattet af miljøvurderingsloven, og gav derfor ikke medhold i klagen.

Kommentar: Afgørelsen kan overvejes i forhold til klagenævnets tidligere praksis, der bl.a. på baggrund af EU-Domstolens fortolkning af, at nyttiggørelse af affald er omfattet af VVM-direktivets regler om VVM-screening i bl.a. sag C-486/04, skiftede fra at afvise nyttiggørelse af affald som omfattet af VVM-reglerne (f.eks. MAD 2003.775 Nkn) til at anse nyttiggørelse som omfattet af VVM-reglerne. Herning Kommunes ændrede fortolkning af, om biomasse skal anses for biprodukt eller affald, har således den vidtgående konsekvens, at et biogasanlæg ikke længere kan fortsætte som hidtil, uden at der som minimum gennemføres en VVM-screening, medmindre anlægget forud havde miljøgodkendelse til at nyttiggøre affald. Det kan ganske vist anføres, at afgørelsen af, om en genstand er affald eller biprodukt, træffes af kommunen uden klageadgang til Miljø- og Fødevarerklagenævnet, men når afgørelsen har så vidtgående virkninger, at en virksomheds hidtidige grundlag kan bortfalde, er det på baggrund af miljøvurderingslovens bilag 2 muligt at antage, at ændringen som minimum må kræve en screening efter miljøvurderingslovens § 10 af rammerne for godkendelse af biogasanlæg.

Afvisning af klage over Herning Kommunes afgørelse om klassificering af affald samt indskærpelse til [v1] A/S samt ikke medhold i klage over at praksisændring i forhold til regulering af afgasset biomasse til landbrugsjord i Herning Kommune ikke er omfattet af reglerne i miljøvurderingsloven

21/03814

Miljø- og Fødevarerklagenævnet har truffet afgørelse efter miljøvurderingslovens § 2, jf. § 49, stk. 1,[1] samt miljøbeskyttelseslovens § 69, stk. 3, og § 91, stk. 1,[2] jf. affaldsbekendtgørelsens § 4, jf. § 78.[3]

Miljø- og Fødevarerklagenævnet afviser at realitetsbehandle klage over Herning Kommunes afgørelse om, at indhold i biomasse er affald i henhold til affaldsbekendtgørelsen. Nævnet afviser desuden at realitetsbehandle klage over kommunens indskærpelse til [v1] A/S om, at virksomheden herefter skal efterleve bestemmelser fastlagt i affald til jord-bekendtgørelsen og husdyrgødningsbekendtgørelsen for denne type affald.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet giver ikke medhold i klagen over, at praksisændring i forhold til afgasset biomasse til landbrugsjord i Herning Kommune ikke er omfattet af reglerne i miljøvurderingsloven.

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales ikke.

Miljø- og Fødevarerklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 17, stk. 1, i lov om Miljø- og Fødevarerklagenævnet[4] og gebyrbekendtgørelsens § 2, stk. 6.[5] Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. miljøvurderingslovens § 54, stk. 1 og miljøbeskyttelseslovens § 101, stk. 1.

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 8 i lov om Miljø- og Fødevarerklagenævnet.

1. Klagen til Miljø- og Fødevarerklagenævnet

Afgørelsen er den 17. december 2020 påklaget til Miljø- og Fødevarerklagenævnet af adressaten, der er repræsenteret ved advokat.

Klager har anført, at Herning Kommunes praksisændring har karakter af meddelelse af nye vilkår til bestående miljøgodkendte anlæg, hvilket efter klagers opfattelse alene kan ske efter miljøbeskyttelseslovens § 41 som påbud om fremtidige godkendelsesvilkår.

Klager har endvidere anført, at Herning Kommunes praksisændring udgør generelle kommunale regler for drift af biogasanlæg, idet ændringen er rettet direkte til alle biogasanlæg i kommunen. Der er derfor efter klagers opfattelse obligatorisk miljøvurderingspligt i henhold til reglerne i miljøvurderingslovens § 2, stk. 1, nr. 1, og § 8, stk. 1, nr. 1. Klager henviser i den forbindelse til EU-domstolens afgørelse i sagsnr. C-24/19, EU-Domstolens afgørelse i sagsnr. C-444/15 samt Natur- og Miljøklagenævnets afgørelse af 5. februar 2014 i sagsnr. NMK-10-00707, som er gengivet i MAD2014.54.

2. Sagens oplysninger

2.1. Den påklagede afgørelse

Herning Kommune har den 16. september 2020 orienteret klager om en praksisændring i forhold til regulering af afgasset biomasse til landbrugsjord.

Det fremgår af orienteringen, at Herning Kommune tidligere har klassificeret vegetabilsk fedtslam og blegejord uden nikkelkatalysator som et biprodukt, hvorfor blegejord og fedtslam ikke blev betragtet som omfattet af affald til jord-bekendtgørelsens regler.

Den fremtidige regulering medfører, at blegejord og fedtslam reguleres som affald, og at affald til jord-bekendtgørelsen og husdyrgødningsbekendtgørelsen dermed er gældende for reguleringen af husdyrgødningsbaserede biogasanlæg. Dette medfører, at blegejord og fedtslam skal indgå i den fremtidige regulering af andelen af husdyrgødning og afgasset vegetabilsk biomasse, der skal udgøre minimum 75% på tørstofniveau.

Endvidere fremgår det af orienteringen, at tilførsel af biomasse til klagers anlæg vil blive reguleret efter affald til jord-bekendtgørelsen og husdyrgødningsbekendtgørelsen. I forlængelse heraf fremgår det, at blegejord og fedtslam reguleres som affald, og at der skal udarbejdes analyser, deklARATIONER mv. for det affald, der tilgår biogasanlæggene i henhold til affald til jord-bekendtgørelsen.

Yderligere fremgår det, at den fremtidige beregning skal indføres over to år.

Endeligt fremgår det, at [v1] A/S som følge af, at blegejord og fedtslam er indeholdt i den på virksomheden producerede biomasse, og idet disse stoffer fremover skal betragtes som affald efter affaldsbekendtgørelsen, skal overholde gældende lovgivning i affald til jord-bekendtgørelsen og i husdyrgødningsbekendtgørelsen.

2.2. Førsteinstansens bemærkninger til klagen

Herning Kommune har til klagen bemærket, at praksisændringen ikke vedrører miljøgodkendelser til biogasanlæg, og at praksisændringen ikke fastsætter krav om tilladelse efter miljøbeskyttelseslovens § 19.

Herning Kommune har yderligere bemærket, at praksisændringen bygger på en ændret fortolkning af gældende regler, der er fastsat i lovgivningen. I forlængelse heraf har kommunen bemærket, at praksisændringen ikke fastsætter generelle kommunale regler for driften af biogasanlæg, og at det alene er en ændret fortolkning af allerede gældende regler i lovgivningen.

Endvidere har Herning Kommune bemærket, at praksisændringen ikke er omfattet af miljøvurderingslovens anvendelsesområde, eftersom denne hverken er en plan, et program eller et projekt.

3. Miljø- og Fødevarerklagenævnets bemærkninger og afgørelse

3.1. Miljø- og Fødevarerklagenævnets bemærkninger

3.1.1. Afgørelse om klassificering af affald samt indskærpelse

Den påklagede afgørelse er efter sin ordlyd en afgørelse om, at Herning Kommune fremover anser en række nærmere definerede stoffer indeholdt i biomasse som affald efter affaldsbekendtgørelsen. Kommunen har herefter over for [v1] A/S indskærpet, at virksomheden, som følge heraf, fremover skal overholde gældende lovgivning i affald til jordbekendtgørelsen samt i husdyrgødningsbekendtgørelsen.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet bemærker indledningsvist, at nævnet forstår det sådan, at Herning Kommune har truffet afgørelse om klassificering af affald efter affaldsbekendtgørelsens § 4, og at kommunen herefter over for den pågældende virksomhed har indskærpet, hvilke regler virksomheden efter kommunens opfattelse skal overholde i forhold til den pågældende type affald.

Det følger af miljøbeskyttelseslovens § 91, stk. 1, jf. § 92, at kommunalbestyrelsens afgørelser og beslutninger efter loven eller regler, der er fastsat med hjemmel i loven, kan påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet, medmindre andet fremgår af lovens bestemmelser eller af de med hjemmel heri fastsatte regler.

Reglerne i affaldsbekendtgørelsen er fastsat med hjemmel i miljøbeskyttelsesloven. Det følger af affaldsbekendtgørelsens § 78, at afgørelser efter affaldsbekendtgørelsen ikke kan påklages til anden administrativ myndighed.

En indskærpelse er et håndhævelsesskridt, hvor tilsynsmyndigheden meddeler den for forholdet ansvarlige, at et konstateret ulovligt forhold skal bringes til ophør, jf. miljøbeskyttelseslovens § 69, stk. 1. Det følger af miljøbeskyttelseslovens § 69, stk. 3, at indskærper ikke kan påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet.

På baggrund af ovenstående afviser Miljø- og Fødevarerklagenævnet at realitetsbehandle klagen over afgørelse om klassificering af affald efter affaldsbekendtgørelsen samt indskærpelse til [v1] A/S.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet bemærker, at en eventuel klage over den måde, hvorpå kommunen udøver sin tilsynspligt, kan indbringes til Ankestyrelsen, der fører tilsyn med kommunerne efter reglerne i kommunestyrelsesloven.[6] Det er Ankestyrelsen selv, der beslutter, om der er tilstrækkelig anledning til at rejse en tilsynssag.

3.1.2. Miljøvurderingslovens anvendelsesområde

Indledende bemærkninger

Det fremgår af miljøvurderingslovens § 48, stk. 4, at er en plan eller et program eller ændringer deri ikke udarbejdet i henhold til lov, eller giver den pågældende lov ikke mulighed for klage, kan myndighedens afgørelse, som træffes ved gennemførelsen af en miljøvurdering efter § 8, stk. 1, påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet, for så vidt angår retlige spørgsmål.

Miljø- og Fødevarerklagenævnets behandling af retlige spørgsmål omfatter alle spørgsmål om lovligheden eller gyldigheden af trufne afgørelser, herunder fortolkning eller forståelse af lovbestemmelser samt overholdelse af almindelige forvaltningsretlige grundsætninger om saglige hensyn, lighed og proportionalitet.

Klage over retlige spørgsmål skal ses i modsætning til klage over skønsmæssige spørgsmål, som omfatter myndighedernes konkrete vurdering og afvejning af hensyn ved behandling af en sag om miljøvurdering af et konkret projekt. Miljø- og Fødevarerklagenævnet kan dermed ikke tage stilling til, om en afgørelse er hensigtsmæssig eller rimelig i forhold til f.eks. omboendes interesser.

Endvidere fastlægger miljøvurderingsloven ikke i sig selv grænser for, hvad myndighederne kan beslutte af politiske, økonomiske eller andre grunde, men stiller alene krav til grundlaget for beslutningerne og til procedurerne herfor.

Det er et retligt spørgsmål, om praksisændringen er en plan i miljøvurderingslovens forstand.

Praksisændringen

Miljøvurderingsloven implementerer SMV-direktivet i dansk lovgivning.[7]

Miljøvurderingslovens regler om miljøvurdering af planer og programmer finder efter § 2, stk.1, litra a, bl.a. anvendelse på planer og programmer, der fastlægger rammerne for fremtidige anlægstilladelser til projekter eller medfører krav om vurdering af virkningen på et internationalt naturbeskyttelsesområde.

Følgende fremgår af forarbejderne til miljøvurderingslovens § 2: [8]

”Lovforslagets § 2 har til formål at fastlægge lovforslagets anvendelsesområde for såvel planer og programmer som projekter.

Efter lovforslagets § 2, stk. 1, nr. 1, litra a og b, der omhandler planer og programmer, vil der for det første være tale om sådanne planer og programmer, som enten fastlægger rammerne for fremtidige anlægstilladelser til projekter eller kan påvirke et udpeget internationalt naturbeskyttelsesområde væsentligt, jf. det foreslåede stk. 1, litra a. Det vil således være uden betydning, hvilken sektor planen eller programmet regulerer. Det afgørende i denne sammenhæng er, hvorvidt planen eller programmet fastlægger rammerne for fremtidige anlægstilladelser eller kan påvirke et udpeget internationalt naturbeskyttelsesområde.

Det er hensigten med den foreslåede bestemmelse, at den indholdsmæssigt svarer til miljøvurderingsdirektivets artikel 2, litra a, og at bestemmelsen skal fortolkes i overensstemmelse med EU-domstolens praksis, jf. nedenfor.

Med hensyn til begrebet »fastlægger rammerne for fremtidige anlægstilladelser« skal der tillægges betydning, om planen eller programmet fastlægger rammerne for den fremtidige konkrete arealanvendelse således, at ansøgninger om anlægstilladelser vil kunne tillades eller afvises med henvisning til planen eller programmet uden, at planen eller programmet dog nødvendigvis er tilstrækkeligt hjemmelsgrundlag for en tilladelse eller afvisning. Begrebet er således centralt ved vurderingen af, om en plan eller et program er omfattet af loven. Se endvidere bemærkninger til lovforslagets § 8, stk. 1.”

Af Kommissionens vejledning om gennemførelse af direktiv 2001/42 fremgår det, at:[9]

”Planer og programmer er ikke nærmere defineret. Termerne er ikke synonyme, men kan have et bredt spektrum af betydninger, der til en vis grad overlapper. Hvad direktivets krav angår, behandles de ens. Det er derfor hverken nødvendigt eller muligt at foretage en streng sondring mellem de to. For at afgøre, om et dokument er en plan eller et program med henblik på direktivet, er det nødvendigt at fastslå, om den/det har en sådan plans eller et sådant programs hovedkarakteristika. Navnet alene ("plan", "program", "strategi", "retningslinjer" osv.) vil ikke være en tilstrækkeligt pålidelig rettesnor, idet dokumenter, der har alle en plans eller et programs karakteristika som defineret i direktivet, kan forekomme under mange forskellige navne.”

Om begrebet planer og programmer fremgår endvidere:

”Med hensyn til afgrænsningen af begrebet "projekt" efter VVM-direktivet bemærkede EFD i sag C-72/95 Kraaijeveld, at direktivets anvendelsesområde er vidt og dets formål bredt. I betragtning af formuleringerne i direktiv 2001/42/EF, dette direktivs og VVM-direktivets beslægtede formål og de begrebsmæssige ligheder mellem dem tilrådes det medlemsstaterne at anlægge en tilsvarende tilgang, når de skal afgøre, om et dokument skal betragtes som en plan eller et program, der er omfattet af direktiv 2001/42/EF's anvendelsesområde. Hvorvidt et dokument kan få væsentlig indvirkning på miljøet kan eventuelt anvendes som målestok. Termerne bør formentlig tolkes således, at de dækker enhver formel erklæring, der udgør mere end en simpel forhåbning, og som udstikker et påtænkt fremtidigt handlingsforløb.”

Miljøvurderingslovens § 8 har følgende ordlyd:

”§ 8. Myndigheden skal gennemføre en miljøvurdering af planer og programmer, hvor disse

1. udarbejdes inden for landbrug, skovbrug, fiskeri, energi, industri, transport, affaldshåndtering, vandforvaltning, telekommunikation, turisme, fysisk planlægning og arealanvendelse og fastlægger rammerne for fremtidige anlægstilladelser til de projekter, der er omfattet af bilag 1 og 2,
2. medfører krav om en vurdering af virkningen på et internationalt naturbeskyttelsesområde under hensyntagen til områdets bevaringsmålsætninger eller
3. vurderes at kunne få væsentlig indvirkning på miljøet, jf. stk. 2.

Stk. 2. Myndigheden skal gennemføre en vurdering af, om planer og programmer kan få væsentlig indvirkning på miljøet, når disse

1. er omfattet af stk. 1, nr. 1, og kun fastlægger anvendelsen af mindre områder på lokalt plan eller angiver mindre ændringer i sådanne planer eller programmer eller
2. i øvrigt fastlægger rammerne for fremtidige anlægstilladelser og kan forventes at få væsentlig indvirkning på miljøet.”

Miljøvurderingslovens bilag 2 omfatter en række forskellige projekter, eksempelvis projekter om nyplantning og rydning af skov med henblik på anden arealudnyttelse, jf. bilag 2, pkt. 1, litra d.

Det fremgår af forarbejderne til miljøvurderingslovens § 8:

"Med hensyn til det anvendte udtryk 'fastlægge rammerne for fremtidige anlægstilladelser' sigtes der til, at planen eller programmet indeholder kriterier eller vilkår, der bestemmer rammerne for indholdet af en myndigheds behandling af en ansøgning om anlægstilladelse. Kriterierne kan f.eks. sætte grænser for, hvilke type aktivitet eller virksomhed, der kan tillades i et bestemt område, eller indeholde betingelser, som ansøgeren skal opfylde for at få tilladelse, eller planen eller programmet kan fastholde et områdes særlige kendetegn og derved stille krav til de tilladelser, der vil blive givet.

Såvel planer og programmer, der angår konkrete projekter som dem, der har et generelt/overordnet indhold, kan være omfattet af bestemmelsen. Det bemærkes, at 'planer for fysisk planlægning og arealanvendelse' sigter til den måde, hvorpå området skal anvendes, selvom den ene term kan have en bredere betydning end den anden."

Af Kommissionens vejledning om direktivet 2001/42 fremgår det, at:

"Betydningen af "fastlægger rammerne for fremtidige anlægstilladelser" er afgørende for fortolkningen af direktivet, selv om der ikke findes nogen definition i teksten. Udtrykket vil normalt betyde, at planen eller programmet indeholder kriterier eller vilkår, der bestemmer, hvorledes den bevilgende myndighed behandler en ansøgning om anlægstilladelse. Sådanne kriterier kunne sætte grænser for, hvilken type aktivitet eller anlægsvirksomhed der er tilladt i et givet område; eller de kunne indeholde betingelser, der skal opfyldes af ansøgeren, hvis tilladelsen skal gives; eller de kunne være udformet således, at de bevarer bestemte kendetegn ved det pågældende område (f.eks. en blanding af arealanvendelser, der fremmer områdets økonomiske levedygtighed).

Arealanvendelsesplaner indeholder normalt kriterier til bestemmelse af, hvilken type anlægsaktiviteter der kan iværksættes i bestemte områder, og er et typisk eksempel på planer, som fastlægger rammerne for fremtidige anlægstilladelser. Hvorvidt særlige kriterier eller betingelser danner grundlag i de enkelte tilfælde vil afhænge af omstændighederne i hvert af tilfældene, idet en enkelt begrænsende faktor kan være så væsentlig, at den har en dominerende indflydelse på fremtidige tilladelser. På den anden side vil en række forholdsvis ubetydelige eller upræcise faktorer formentlig ikke have nogen indflydelse på meddelelsen af tilladelser."

Miljø- og Fødevarerklagenævnet finder, at praksisændringen i forhold til regulering af afgasset biomasse til landbrugsjord ikke er omfattet af miljøvurderingsloven, idet den ikke fastlægger rammer for fremtidige anlægstilladelser efter reglerne i miljøvurderingsloven, eller medfører krav om en vurdering af virkningen på Natura 2000-områder.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet har lagt vægt på, at Herning Kommunes praksisændring alene er en ændret fortolkning af allerede gældende regler, som er fastsat i affald til jord-bekendtgørelsen og husdyrgødningsbekendtgørelsen.

Det er Miljø- og Fødevarerklagenævnets vurdering, at praksisændringen ikke i sig selv indeholder kriterier eller vilkår, der kan sætte grænser for kommunens behandling af ansøgninger og fremtidige tilladelser, da den udelukkende handler om forståelsen af de

eksisterende regler. Nævnet har herved lagt vægt på, at praksisændringen omhandler, hvordan tilførsel af biomasse skal reguleres, og at dette blandt andet medfører, at der skal udarbejdes analyser, deklARATIONER m.v. for det affald, der tilgår biogasanlæggene.

Miljø- og Fødevareklagenævnet har yderligere lagt vægt på, at praksisændringen er en generel ændret fortolkning af reglerne i affald til jord-bekendtgørelsen og husdyrgødningsbekendtgørelsen, hvorfor den ikke indeholder stedspecifikke reguleringer for, hvor anlægstyper kan eller skal reguleres. Praksisændringen er således ikke af en sådan beskaffenhed, at den i sig selv kan anses for at påvirke Natura 2000-områder.

3.2. Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse

Miljø- og Fødevareklagenævnet afviser at realitetsbehandle klage over Herning Kommunes afgørelse om, at indhold i biomasse er affald i henhold til affaldsbekendtgørelsen. Nævnet afviser desuden at realitetsbehandle klage over kommunens indskærpelse til [v1] A/S om, at virksomheden herefter skal efterleve bestemmelser fastlagt i affald til jord-bekendtgørelsen og husdyrgødningsbekendtgørelsen for denne type affald.

Miljø- og Fødevareklagenævnet giver ikke medhold i klagen over, at praksisændring af afgasset biomasse til landbrugsjord i Herning Kommune ikke er omfattet af reglerne i miljøvurderingsloven.

[1] Lovbekendtgørelse nr. 4 af 3. januar 2023 om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM).

[2] Lovbekendtgørelse nr. 5 af 3. januar 2023 om miljøbeskyttelse.

[3] Bekendtgørelse nr. 5212 af 10. december 2021 om affald.

[4] Lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

[5] Bekendtgørelse nr. 132 af 30. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Miljø- og Fødevareklagenævnet mv.

[6] Lovbekendtgørelse nr. 47 af 15. januar 2019 om kommunernes styrelse.

[7] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/42/EF af 27. juni 2001 om vurdering af bestemte planer og programmets indvirkning på miljøet.

[8] LFF-2016-03-03 nr. 147 om Miljøvurdering af planer og programmer og konkrete projekter (VVM).

[9] Kommissionens vejledning om gennemførelse af direktiv 2001/42 om vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet, 2003.

Sag:

21/03814

Dato:

19. oktober 2023.

Emner:

Miljøbeskyttelsesl...

Miljøvurdering af ...

Miljø- og Fødevareklagenævnet (<https://naevneneshus.dk/start-din-klage/miljoe-og-foedevareklagenaevnet/>) •
Nævnenes Hus • Toldboden 2 • 8800 Viborg • Tlf. nr.: 72 40 56 00 • CVR: 37795526 • mfkn@naevneneshus.dk
(<mailto:mfkn@naevneneshus.dk>)
Tilgængelighedserklæring (<https://www.was.digst.dk/mfkn-naevneneshus-dk>)